

[Inger Lise Petersen.]

Og statsministeren skriver videre, at der er intet i konventionsteksten, som peger i retning af, at Danmark ved ratifikationen af denne konvention skulle have påtaget sig undervisnings- eller oplæringsforpligtelser over for åndssvage ud over, hvad der allerede er etableret eller kan etableres med hjemmel i § 9 i lov om forsorgen for åndssvage og andre særligt svagt begavede.

Professor, dr.jur. Ole Espersen siger i et responsum af 8. september 1971 vedrørende samme konvention: „Det er her i landet fast praksis ikke at ratificere en konvention, før den er opfyldt internt . . .“

I konventionens artikel 13 er følgende bestemt: „Medlemslandene anerkender, at enhver har ret til undervisning. De er enige om, at undervisningen skal sigte mod den fulde udvikling af den menneskelige personlighed og følelsen af værdighed, og den skal styrke respekten for de menneskelige rettigheder og de fundamentale friheder.“

Desuden fastslår artiklen som nævnt i mit tidligere spørgsmål, at grundundervisningen skal være obligatorisk og stå gratis til rådighed for alle.

Videre hedder det i professor Ole Espersens responsum: „Min konklusion er derfor, at den danske stat ved ratifikationen af konventionen har påtaget sig en principiel forpligtelse til at drage omsorg for undervisning af alle åndssvage, som overhovedet kan undervises, og at denne principielle forpligtelse må opfyldes inden for en kortere periode. Denne retstilstand opstår efter sædvanlig praksis fra ratifikationens dato, idet man ikke ratificerer konventioner, før man har sikret sig deres interne opfyldelse.“

Endelig vil jeg gerne påpege, at vi her i landet stadig har en stor gruppe ikke underviste børn i den undervisningspligtige alder (bl. a. derfor modtog statsministeren protestadressen med 3728 underskrifter), at § 9 i lov om forsorg for åndssvage og andre særlig svagt begavede, som statsministeren henviser til i sit svar, har været gældende siden 5. juni 1959, altså i 14 år, samt at man i et notat af 15. januar 1973 fra socialstyrelsen har oplyst, at i 1987 vil der efter al sandsynlighed være undervisningstilbud til alle træningsskolebørn. Det er derfor for mig af interesse at få oplyst, om statsministeren

mener, at dette er i overensstemmelse med professor Ole Espersens konklusion.

Statsminister *Anker Jørgensens* svar (23. august 1973):

I begrundelsen for sit spørgsmål omtaler fru Inger Lise Petersen professor, dr.jur. Ole Espersens responsum af 8. september 1971 om undervisning af visse grupper af evnesvage. Det anførte giver mig ikke anledning til yderligere bemærkninger.

Jeg må derfor fastholde det svar, jeg tidligere har givet fru Inger Lise Petersen. Det er fortsat regeringens opfattelse, at der i FN-konventionens tekst intet er, som tyder på, at Danmark med ratifikationen af denne konvention har påtaget sig sådanne undervisningsforpligtelser over for åndssvage, som ikke allerede er opfyldt eller vil kunne fyldestgøres i medfør af § 9 i loven om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagt begavede.

Jeg kan endvidere gentage, at regeringen fortsat vil søge at udvide muligheden for pædagogisk påvirkning og oplæring af åndssvage børn.

Af *Arne Christiansen* til undervisningsministeren (15. august 1973):

„Agter ministeren at anvende styrelseslovens mulighed for at sætte et studium under administration, efter at det i dag i Berlingske Tidende af professor P. C. Matthiesen er oplyst, at det sociologiske studienævn ved Københavns universitet dels har tilsidesat studieanordningens faglige specifikationer til fordel for studier af Marx, Lenin og Mao, dels har ansat en række undervisningsassistenter uden hensyntagen til normale faglige kriterier?“

(Spm. nr. 327).

Undervisningsminister *Knud Heimesens* svar (20. august 1973):

Når hr. Arne Christiansen spørger mig, om jeg agter at anvende styrelseslovens mulighed for at sætte det sociologiske studium under administration, må han tænke på den nylig vedtagne styrelseslovs § 37, som under visse omstændigheder giver undervisningsministeren adgang til at fast-